

Yrittäjyyden edistämisen kiperät ja kriittiset kysymykset yliopistoissa

Sivistysyliopisto ja yrittäjyysyliopisto eivät ole vastakkaisia tavoitteita. Yrittäjyyden edistäminen yliopistoissa kestävästi edellyttää yliopistotoimijoilta kriittisyyttä ja refleksiivisyyttä.

YRITTÄJYYS ON LÖYTÄNYT TIENSÄ kaikille opetusteille ja oppilaitoksiin. Millaisia haasteita yrittäjyyden edistämiseen yliopistoissa sisältyy?

Keskityn kysymyksiin, jotka koskevat yrittäjyyden esittämistä itsestään selvänä vaihtoehtona ja mahdollisuutena kaikille yliopisto-opiskelijoille. Itsestäänselvyydet tekevät kysymyksistä erityisen kiperiä ja vaikeita tunnistaa, jolloin niihin on mahdotonta tarttua. Tarkastelen samalla kriittisesti sitä, miten ymmärrämme yrittäjyyden ja miten yrittäjyyttä opetetaan. Lopuksi tuon esiin, miten kriittisyys ja refleksiivisyys voivat tukea yrittäjyyden edistämistä yliopistoissa.

Yrittäjyyskasvatuksen perinteet ulottuvat Suomessa 1980-luvulle. Nousukaudella se esitettiin tavaksi, jolla varmistetaan kansantalouden myönteinen kehitys vastaisuudessakin. Ammatillisessa koulutuksessa lakiin nostettiin yhdeksi tavoitteeksi yrittäjyyteen pe-

rehdyttäminen 1980-luvun loppupuolella. Yleissivistävän koulutuksen opetusohjelmiin yrittäjyyskasvatus tuli 1990-luvun puolivälissä (Ikonen 2006).

Opetussuunnitelmauudistuksessa yrittäjyyskasvatuksen asemaa opetussuunnitelmissa vahvistettiin edelleen 2000-luvun puolivälissä (Seikkula-Leino 2007). Samaan aikaan ammattikorkeakouluissa on laadittu yrittäjyysstrategioita, ja monissa yliopistoissa on vahvistettu yrittäjyysopetuksen saatavuutta läpi tiedekuntien ja opetusohjelmien. Tuoreimmat yliopistojen, ammattikorkeakoulujen ja Suomen Yrittäjät -järjestön yhteiset yrittäjyysuositukset julkistettiin loppuvuodesta 2018 (Korkeakoulujen yrittäjyysuositukset 2018).

Yrittäjyyden tutkijana ja opettajana yrittäjyysyliopistoksi profiloituvassa Turun yliopistossa minun siis pitäisi olla erittäin tyytyväinen asioiden tilaan ja

YRITTÄJYYSOPETUKSEN SAATAVUUTTA ON VAHVISTETTU LÄPI TIEDEKUNTIEN JA OPETUSOHJELMIEN.

tolaan: yrittäjyys on vahvasti esillä, ja sitä halutaan voimakkaasti edistää opetuksessa ja koulutuksessa. Kriittiselle näkemykselle ja kysymyksille on kuitenkin uskoakseni tilaa ja tarvetta yliopistojen yrittäjyysstrategioissa ja -tavoitteissa (Hytti 2018).

Yrittäjyyden ponnekas edistäminen ilman kriittistä arviointia johtaa vääринymmäryksiin.

KAIKISTA YLIOPISTO-OPISKELIJOISTAKO YRITTÄJIÄ?

Ensinnä nostan keskusteluun opiskelijoiden yrittäjäksi ryhtymisen tavoitteen. Arkipuheessa kaikkien korkeakouluopiskelijoiden yrittäjyysmyönteisyyttä ja yrittäjyyden tavoittelua omana uravalintana pidetään itsestään selvänä päämääränä, jota yliopistoissa pitäisi tavoitella. Yrittäjyystutkija Scott Shane on esittänyt, että kansantalouden kannalta yrittäjien määrän lisääminen ei ole järkevä tavoite. Sen sijaan valtioiden kannattaisi tukea kasvuyrittäjyyttä (Shane 2009).

Yliopistoissa tavoite ei pitäisi olla kaikkien tai mahdollisimman monen opiskelijan johdattelu, kannustaminen tai motivoiminen yrittäjyyteen vaan yrittäjäksi ryhtymisestä kiinnostuneen, melko harvalukuisen joukon yrittäjyysvalmiuksien ja -osaamisen kehittäminen siten, että yritykset kasvavat ja kansainvälistyvät - ja luovat työpaikkoja myös muille (mt).

Vastoin Shanan toiveita monissa maissa, kuten Suomessa, erityisesti yksityisyritysten määrä on lisääntynyt voimakkaasti aina viime vuosiin saakka (Sutela & Pärnänen 2018). Yrittäjäksi ryhtymisen ideaalin muuttumista itseäänselvyydeksi kuvaavat erilaiset mittarit. Yrittäjäksi ryhtyvien tai yrittäjyyttä pohtivien opiskelijoiden vähyys esitetään ongelmaksi tai yliopistojen haasteeksi. Voimme kuitenkin olla ajautumassa tilanteeseen, jossa kansantaloudessamme yksityisyritysten suhteellinen osuus kaikkien yritysten ja

varsinkin kasvuyritysten lukumäärästä on suhteettoman suuri eikä suinkaan optimaalinen. (Shane 2009)

Shane tarkastelee asiaa kansantalouden näkökulmasta. Talouden näkökulma on kuitenkin tärkeä myös yksilölle. Tiedetään, että yrittäjien tulot ovat polarisoituneet, ja juuri yksityisyritysten väliset tuloerot ovat suurimmat. Suomessa peräti neljännes yksityisyrityksistä sijoittui vuonna 2017 alimpaan tulo-luokkaan (Sutela & Pärnänen 2018). Pienet tulot voivat toki olla elämäntyyliin ja esimerkiksi työajan rajaamista koskeva henkilökohtainen ratkaisu. Silti yliopistoissa on syytä pohtia, tukeeko yrittäjyyden ylikorostaminen yliopistoissa uuden ”köyhien yrittäjien” luokan muodostumista.

YRITTÄJYYS TALOUDELLISENA, VOITTOA TAVOITTELEVANA TOIMINTANA?

Toiseksi yrittäjyysopetuksen edistäminen kutsuu pohtimaan eettisiä ja vastuullisuutta koskevia kysymyksiä. Koko maailmaa vuonna 2008 ravisuttaneen pankkikriisin jälkeen kauppa- ja korkeakoulut haastettiin vahvasti pohtimaan opetuksen eettisiä kysymyksiä. Yrittäjyysopetuksen eettisiin kysymyksiin perehtynyt David Rae toteaa, että yrittäjyysopetuksessa ei voi enää keskittyä liiketaloudellisesti kannattavan liiketoimintamahdollisuuden hyödyntämiseen, vaan opetuksen olisi tuettava eettisesti ja ympäristöllisesti kestävien liiketoimintamahdollisuuksien valikoitumista, esimerkiksi luonnonvarojen säästämisen ja uudelleen käyttämisen. Liiketoimintamahdollisuuksia ei voi tarkastella vain yksilön vaan laajemman yhteisön tai yhteiskunnan kannalta (Rae 2014).

Esimerkistä käyvät pikavippiyritykset. Vaikka pikavippitoiminta on yksittäiselle yrittäjälle ja yritykselle kannattavaa liiketoimintaa, voidaanko jättää huomiotta vippien seurannaisvaikutukset yhteiskunnassa, esimerkiksi nuorten velkaantuminen, luottotietojen menetys ja sitä kautta vahvistunut syrjäytyminen?

Kolmanneksi voidaan pohtia, miten kapeasti tai laajasti ymmärrämme yrittäjyyden sisällön ja tavoitteet. Yrittäjyyden ymmärtäminen suppeasti vain talouskasvun moottoriksi pitää yllä konsensusta, että yrittäjyyden ytimessä on uusien liiketoiminta-

YRITTÄJYYSIOPETUKSESTA ON TULLUT PIKARUOKAKIOSKI.

mahdollisuuksien tavoittelu, uusien yritysten perustaminen ja kasvu, riskinotto ja resurssien hankkiminen ja allokointi (Kyrö 2015). 2000-luvulla yrittäjyydelle on kuitenkin annettu ja nostettu muitakin rooleja, esimerkiksi yrittäjyys yhteiskunnallisten haasteiden ja ongelmien ratkomiseksi yhteiskunnallisen yrittäjyyden kautta (ks. Peredo & McLean 2006).

YHDENMUKAISTA YRITTÄJYYSIOPETUSTA KAIKILLE?

Neljänneksi on pohdittava kriittisesti yrittäjyysopetusta ja sen didaktisia ja pedagogisia ratkaisuja. Yhdessä ongelmana on tunnustettu yliopisto-opetuksen mcdonaldistuminen eli opetuksen kehittäminen pikaruokalaperiaatteiden mukaisesti (Ritzer 1998). Se tarjoaa mielenkiintoisen viitekehyksen myös yrittäjyysopetuksen tarkasteluun (Hytti 2018). Amerikkalaisten, konsulttivetoisten menetelmien ja työkalujen käyttäminen on muodostunut yrittäjyysopetuksessa lähes kaanoniksi (Blank 2013a; Blank 2013b; Ries 2011). Tiimit ideoivat uutta liiketoimintaa hyödyntämällä liiketoimintamallien kehittämiseen laadittuja työkaluja ja esittelevät yritysideoita eli pitchaavat kuvitelluille sijoittajille vakioidun kaavan mukaisesti. Opetuksessa hyödynnetään yrittäjiä vierailuluennoijina, vietetään oppimisjaksoja PK-yrityksissä tai varjostetaan yrittäjiä. Vakioimuotoinen opetus jättää verrattain vähän tilaa innovatiiviselle opetusmenetelmien kehittämiselle. Yrittäjyysopetuksesta on tullut pikaruokakioski, jonka luukusta tarjoillaan samaa tuotetta, olipa opiskelija sitten Piilaaksossa, Suomessa tai Perussa (Hytti 2018).

Viime vuosina onkin nostettu esiin tarve yrittäjyysopetuksen uudelleenajattelulle, jossa toivotetaan tervetulleeksi itsestään selvien opetusmenetelmien kyseenalaistaminen, uusien innovatiivisten ja esimerkiksi opiskelijoiden lähtökohdista yhä paremmin

ponnistavien menetelmien kehittäminen (Berglund & Verduyn 2018). Yrittäjyysopetuksen uudelleenajattelu luo tilaa paitsi opettajien myös opiskelijoiden omalle pohdinnalle.

Usein yrittäjyyskasvatusta tarkastelevissa artikkeleissa korostetaan kokemukselliseen oppimiseen perustuvan opetuksen yliveritaisuutta tai paremmuutta esimerkiksi luento-opetukseen verrattuna. Kuitenkaan tutkimusevidenssi ei tue näitä väitteitä. Inna Kozlinzkan (2016) liiketaloustieteellisessä yrittäjyyskasvatuksen alan väitöskirjatutkimuksessa vertailtiin eri tavoin toteutetun yrittäjyysopetuksen vaikutuksia osaamiseen, asenteisiin sekä valmistumisen jälkeiseen työllistyyvyyteen, sisäiseen yrittäjyyteen ja varhaisen vaiheen yrittäjyyteen Virossa ja Latviassa. Tutkimuksessa havaittiin, että kokemukseen eli tekemällä oppimiseen perustuva yrittäjyysopetus ei välttämättä tuota parempia tuloksia kuin perinteinen, luentoihin perustuva yrittäjyysopetus. Päinvastoin, kokemuksellisesta yrittäjyysopetuksesta näytti olevan jopa haittaa. Se edellyttää, että opiskelijoiden on osattava oppia kokemuksesta: reflektoida ja ymmärtää oppimaansa (ks. myös Hägg 2017).

SUKUPUOLI SELITTÄÄ YRITTÄJYYSAIKOMUKSIA

Viides mahdollinen ongelma koskee opiskelijoiden tarkastelemista yhtenä, homogeenisena ryhmänä, joille voidaan tarjota samaa yrittäjyysopetusta ottamatta huomioon esimerkiksi sukupuolta, luokkaa tai opiskelualaa. Yrittäjyyteen liittyy vahvoja stereotyyppisiä käsityksiä. Sitä pidetään maskuliinisena, miesten toimintana, jossa voitontavoitteluun tähtäävät uudet yritykset ovat keskiössä (Kyrö 2015).

Teen usein opetukseni alussa pienen testin, jossa pyydän opiskelijoita visualisoimaan mielessään eteensä yrittäjän. Useimmiten opiskelijat kuvittelevat miespuolisen yrittäjän. Tutkimusten perusteella sukupuoli selittää vahvasti yrittäjyysaikomuksia niin Suomessa kuin kansainvälisesti: yrittäjyyden perustamisaikeissa miehet ovat aktiivisempia kuin naiset (Wilson, Kickul & Marlino 2007).

Siten olisi naiivia väittää, että pelkästään yrittäjyysopetuksen lisääminen tarjoaisi yhtäläiset mahdollisuudet kaikille lähestyä yrittäjyyttä sukupuolesta

riippumatta. Esimerkiksi yrittäjyyskasvatuksen tutkijat Sally Jones ja Jan Warhuus nostavat artikkelissaan (2018) kiinnostavasti esiin, miten yrittäjyyden kurssikuvauksissa käytetään usein hyvin maskuliinista kieltä ja samalla tuotetaan käsityksiä siitä, keille kurssi soveltuu ja keille ei.

Yrittäjyysopetuksen esitemateriaalien kuvasto voi samoin vahvistaa yrittäjyyttä koskevia stereotyyppioita. Kurssiesitteen tekstissä ilmaistu yrittäjyyskurssin soveltuvuus kaikille saa uudenlaisen tulkintakehyksen, jos esitteen kuvituksessa miesopiskelijat istuvat kannettavien tietokoneiden takana.

Vuosina 2004–2005 Turun kauppakorkeakoulu toteutti yrittäjyyskurssin luonnontieteellisen tutkijakoulun jatko-opiskelijoille. Kurssin aluksi havaitsimme, että noin puolet opiskelijoista ei ollutkaan kovin innostuneita pohtimaan omaa yritystoimintaa, vaan he hakivat kurssilta tukea oman liiketoiminnallisen ymmärryksensä lisäämiseksi. Kurssiaineistoja analysoidessamme huomasimme, että naisopiskelijoiden oli vaikeaa edes pohtia omaa, teknologista tutkimusalaan koskevaa yrittäjyysmahdollisuutta. Heidän oli luontevampaa omaksua sisäisen yrittäjyyden käsite oman yrittäjyyden hahmottamiseksi tai pohtia yrittäjäksi ryhtymistä muille aloille, kuten palvelualoille (Hytti & Heinonen 2013).

Teknologiayrittäjyys on erittäin miehinen toimiala, joten sille hakeutuvat naiset navigoivat sukupuolittuneiden odotusten ja käsitysten maastossa (Marlow & McAdam 2013). Teknologian ja yrittäjyyden tiukka sidos yrittäjyyskursseissa voi luoda esteitä paitsi yrittäjyyttä pohtivien sukupuolen myös näiden edustamien eri oppiaineiden ja tiedekuntien näkökulmista. Vahva teknologinen lataus kurssilla lähettää piiloviestin esimerkiksi humanististen aineiden opiskelijoille, että tarjottu opetus ei sovellu heille tai houkuttele heitä.

Sibylle Heilbrunnin ja Tamar Almorin (2014) Israelissa tekemässä tutkimuksessa havaittiin, että yrittäjyyskasvatusohjelmalla voidaan vahvistaa oppilaiden välistä sosiaalista epätasa-arvoa. Yrittäjyyskasvatus tuotti hyviä tuloksia kouluissa, joiden oppilaat olivat keskiluokkaisista tai ylemmän yhteiskuntaluokan perheistä. Niissä kouluissa, joiden oppilaat olivat alemman yhteiskuntaluokan perheistä, yrittäjyys-

kasvatus ei kehittänyt oppilaiden yrittäjyysosaamista, ja heidän kokemansa pystyvyys yrittäjyyteen heikkeni ohjelman myötä. Yhtenä selityksenä esitettiin oppilaiden vanhempien sitoutuneisuus tai sen puute yrittäjyyskasvatusohjelman tavoitteisiin (Heilbrunn & Almor 2014).

Yrittäjyudessa resurssit, esimerkiksi verkostot, ovat keskeisiä (Jarillo 1989). Heilbrunnin ja Almorin (2014) tutkimuksessa nostettiin esiin, että perheen luokka-asemasta riippuvat resurssit ovat yhteydessä oppimistuloksiin jo perusopetuksessa. Tutkijat esittävätkin, että yhden yhtenäisen mallin sijaan tarvitaan yrittäjyyskasvatuksen räätälöintiä. Vastaavaa keskustelua ja pohdintaa – samoin kuin tutkimusta aiheesta – kaivataan yliopistoista.

Korkeakoulukontekstissa on tutkittu sitä, miten opiskelijoiden kulttuurinen ja etninen moninaisuus haastaa yliopisto-opetusta esimerkiksi kauppakorkeakouluissa. Tutkimusten perusteella pedagogisessa suunnittelussa pitäisi ottaa huomioon opiskelijoiden aiemmat kokemukset (Jabbar & Hardaker 2013). Opiskelijat eivät ole homogeeninen joukko, joten yrittäjyysopetuksen kehittämisessä ja opetuksessa on oltava vastaanottavainen pohdinnalle esimerkiksi sukupuolesta, luokka-asemasta ja etnisyydestä, eikä voi naiivisti olettaa, että kaikilla on samat mahdollisuudet yrittäjyysopetuksessa ja yrittäjyudessa (Berglund, Lindgren & Packendorff 2017).

YRITTÄJÄMINÄSTÄ AINUT OLEMISEN TAPA?

Kuudes yrittäjyyttä koskeva haaste on sen näkeminen itsestään selvästi ainoana mahdollisena toimintamallina ja olemisen tapana kaikille, kaikissa tilanteissa. Monessa yliopistossa, kuten Turun yliopistossa, yrittäjyysopetuksessa korostetaan yrittäjäksi ryhtymisen ohella yrittäjyysopintojen merkitystä ja yrittäjyysosaamisen tarvetta myös palkkatyöhön hakeutuvilla. Yrittäjämäisyyttä ja sisäistä yrittäjyyttä painottava kirjallisuus nostaa aloitteellisuuden ja luovuuden tai innovatiivisuuden osaamisiksi, joilla varmistutaan omasta työllistettävyydestä (Heinonen & Vento-Vierikko 2002).

Tekemiemme opiskelijakyselyjen perusteella opiskelijat ovat sisäistäneet tämän ajatuksen.

VOIKO YRITTÄJYYS OLLA VAIN YKSI MAHDOLLINEN URAVAIHTOEHTO?

Kyselytutkimukseen vastanneet opiskelijat kokivat, että työelämä yhtäältä arvostaa yrittäjämäisiä taitoja ja toisaalta ei arvosta akateemisia taitoja (Räty ym. tulossa). Yrittäjämäisten taitojen korostuminen asettaa 'yrittäminen' yksilön ainoaksi mahdolliseksi toiminnan ja olemisen tavaksi, joka ei mahdollista muita tapoja olla ja toimia (Korhonen 2012). Työ- ja yrittäjätiimien tutkimus on kuitenkin osoittanut, että useimmissa tilanteissa parhaita tiimejä ovat mahdollisimman heterogeeniset tiimit (Steffens, Terjesen & Davidsson 2012). Siten ei ole juurikaan todisteita sille, että työelämässä tai edes yrittäjätiimeissä tarvittaisiin vain idearikkaita, aloitteellisia innovaattoreita. Lisäksi tarvitaan analyttisiä, kriittisiä toimenpanijoita.

Liisa Keltikangas-Järvinen (2011) on nostanut kriittiseen keskusteluun sosiaalisuuden ihannonin työelämässä, esimerkiksi sosiaaliset taidot rekrytointien keskeisenä kriteerinä. Vastaavasti voimme kyseenalaistaa yrittäjämäisyyden edellytyksenä kaikkiin tehtäviin ja rooleihin sekä vallitsevana toimintatapana.

Yrittäjyyden tutkijana ja opettajana en vastusta yrittäjyyden tuomista yliopistoon ja sen tuomien mahdollisuuksien esittelyä opiskelijoille uravaihtoehtona. Haluan kuitenkin tuoda keskusteluun refleksiivisyyden tarpeen. Yrittäjyyskasvatustutkimuksen suomalainen edelläkävijä ja kehittäjä Paula Kyrö on esittänyt, että yrittäjyysopetuksen kehittäminen edel-

lyttää hyvin vahvaa arvoteoreettista keskustelua ja kysymysten esittämistä. Haluammeko lisätä yrittäjyysopetusta ja edistää yrittäjyyttä? Millä tavoin yrittäjyysopetusta tarjotaan? Voimme kysyä, miksi yrittäjyyttä tarjotaan (Kyrö 2015).

Yrittäjyysopetuksen ja muun yrittäjyystoiminnan tarjonnan ohessa on samoin hyvä jatkuvasti tarkastella ja arvioida, mitä tapahtuu. Millaisia ajatuksia, ideoita tai itsestäänselvyyksiä yrittäjyydestä tarjoamme – tietoisesti tai vahingossa? Miten opetuksen käytännöt kutsuvat tai sulkevat pois joitakin opiskelijoita tai opiskelijaryhmiä?

Opettajille on tärkeää antaa mahdollisuuksia kehittää omaa opetustaan innovatiivisesti. Vastaavasti opiskelijoille on annettava mahdollisuus arvioida yrittäjyyden positiivisia ja negatiivisia tulemia oman tulevaisuutensa näkökulmasta. Voiko yrittäjyys olla vain yksi mahdollinen ura tai toimintatapa monien muiden joukossa? (Hytti 2018)

Kriittisyys on tärkeää kaikessa tutkimuksessa, mutta toisinaan kriittistä tutkimusta ja näkökulmaa pidetään marginaalissa ja sen oletetaan vain nostavan esiin ongelmia ja haasteita, kun vastaavasti käytännönläheisiä valtavirtanäkemyksiä pidetään ratkaisujen tuottajina. Kriittisen tutkimuksen näkökulmat ovat kuitenkin tapoja rakentaa ja tuoda yrittäjyyttä yliopistoon yhteiskunnallisesti ja sosiaalisesti kestävästi.

ULLA HYTTI

KTT, tutkimusjohtaja, dosentti
johtamisen ja yrittäjyyden laitos
Turun yliopiston kauppakorkeakoulu

LÄHTEET.....

- Berglund, K., Lindgren, M., & Packendorff, J. (2017). Responsibilising the next generation: Fostering the enterprising self through de-mobilising gender. *Organization* 24(6), 892–915. DOI: <https://doi.org/10.1177/1350508417697379>.
- Berglund, K. & Verduyn, K. (toim.) (2018). *Revitalizing Entrepreneurship Education: Adopting a Critical Approach in the Classroom*. Oxon & New York: Routledge.
- Blank, S. (2013a). *The Four Steps to the Epiphany: Successful Strategies for Products that Win*. BookBaby.
- Blank, S. (2013b). Why the Lean Start-up Changes Everything. *Harvard Business Review* 91(5), 63–72.
- Heilbrunn, S., & Almor, T. (2014). Is entrepreneurship education reproducing social inequalities among adolescents? Some empirical evidence from Israel. *The International Journal of Management Education* 12(3), 445–455.
- Heinonen, J., & Vento-Vierikko, I. (2002). *Sisäinen yrittäjyys: Uskalla, muutu, menesty*. Helsinki: Talentum.
- Hytti, U. & Heinonen, J. (2013). Heroic and humane entrepreneurs: identity work in entrepreneurship education. *Education+Training* 55(8/9), 886–898.
- Hytti, U. (2018). Critical entrepreneurship education: a form of resistance to McEducation? Teoksessa Berglund, K. & Verduyn, K. (eds.). *Revitalizing Entrepreneurship Education: Adopting a Critical Approach in the Classroom*. London: Routledge, 228–234.
- Hägg, G. (2017). *Experiential entrepreneurship education: Reflective thinking as a counterbalance to action for developing entrepreneurial knowledge*. Dissertation. Lund: Lund University.
- Ikonen, R. (2006). *Yrittäjyyskasvatus: kansalaisen taloudellista autonomiaa etsimässä*. SoPhi, (102), Helsinki–Jyväskylä: Minerva Kustannus Oy.
- Jabbar, A., & Hardaker, G. (2013). The role of culturally responsive teaching for supporting ethnic diversity in British University Business Schools. *Teaching in Higher Education* 18(3), 272–284.
- Jarillo, J. C. (1989). Entrepreneurship and Growth: The Strategic Use of External Resources. *Journal of Business Venturing* 4(2), 133–147.
- Jones, S., & Warhuus, J. P. (2018). “This class is not for you” An investigation of gendered subject construction in entrepreneurship course descriptions. *Journal of Small Business and Enterprise Development* 25(2), 182–200.
- Keltikangas-Järvinen, L. (2011). *Sosiaalisuus ja sosiaaliset taidot*. Helsinki: WSOY.
- Korhonen, M. (2012). *Yrittäjyyttä ja yrittäjämäisyyttä kaikille. Uusliberalistinen hallinta, koulutettavuus ja sosiaaliset erot peruskoulun yrittäjyyskasvatuksessa*. Publications of the University of Eastern Finland, Dissertations in Education, Humanities, and Theology No 29. Joensuu: Itä-Suomen yliopisto.
- Korkeakoulujen yrittäjyysuusitukset (2018) Arene, Unifi ja Suomen Yrittäjät. <http://www.unifi.fi/wp-content/uploads/2018/12/Yritt%C3%A4jyysuusitukset.pdf>.
- Kozlinska, I. (2016). *Evaluation of the Outcomes of Entrepreneurship Education Revisited*. Annales Universitatis Turkuensis Oeconomica: Series E:10. Dissertation. Turku: Turun yliopisto.
- Kyrö, P. (2015). The conceptual contribution of education to research on entrepreneurship education. *Entrepreneurship & Regional Development* 27(9–10), 599–618.
- Marlow, S., & McAdam, M. (2012). Analyzing the Influence of Gender upon High–Technology Venturing within the Context of Business Incubation. *Entrepreneurship Theory and Practice* 36(4), 655–676.
- Peredo, A. M., & McLean, M. (2006). Social entrepreneurship: A critical review of the concept. *Journal of world business* 41(1), 56–65.
- Rae, D. (2014). Graduate Entrepreneurship and Career Initiation in the ‘New Era’ economy. *Journal of general management* 40(1), 79–95.
- Ries, E. (2011). *The Lean Startup: How Today's Entrepreneurs Use Continuous Innovation to Create Radically Successful Businesses*. New York: Crown Books.
- Ritzer, G. (1998). *The McDonaldization Thesis: Explorations and Extensions*. London: Sage.
- Räty, H., Kozlinska, I., Kasanen, K., Siivonen, P., Komulainen, K. & Hytti, U. (tulossa). Being stable and getting along with others: Perceived ability expectations and employability among Finnish university students. Hyväksyty julkaisutavaksi julkaisussa *Social Psychology of Education*.
- Seikkula-Leino, J. (2007). *Opetussuunnitelmauudistus ja yrittäjyyskasvatuksen toteuttaminen*. Opetusministeriön julkaisuja 2007:28. <http://julkaisut.valtioneuvosto.fi/bitstream/handle/10024/79409/opm28.pdf>. Helsinki: Opetusministeriö.
- Shane, S. (2009). Why encouraging more people to become entrepreneurs is bad public policy. *Small Business Economics* 33(2), 141–149.
- Steffens, P., Terjesen, S., & Davidsson, P. (2012). Birds of a feather get lost together: new venture team composition and performance. *Small Business Economics* 39(3), 727–743.
- Sutela, H. & Pärnänen, A. (2018) *Yrittäjät Suomessa 2017*. Helsinki: Tilastokeskus.
- Wilson, F., Kickul, J., & Marlino, D. (2007). Gender, Entrepreneurial Self-Efficacy, and Entrepreneurial Career Intentions: Implications for Entrepreneurship Education. *Entrepreneurship Theory and Practice* 31(3), 387–406.